

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **N. H. V., nar. X, st. příslušnost Vietnam**
bytem X
zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č. j. MV-61153-34/KM-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil

rozhodnutí Policie ČR, Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 6. 4. 2022, kterým byla dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*informační zákon*“), odmítnuta žádost žalobce ze dne 5. 3. 2020 v bodu 1. z důvodu uvedeného v § 7 informačního zákona.

Žalobní body

2. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že otázku, zda je informace za utajenou označena v souladu s právními předpisy, je nutné posoudit z hlediska § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále jen „*zákon o ochraně utajovaných informací*“). Dle žalobce jsou jím požadované dokumenty označeny stupněm utajení „*vyhrazené*“ pouze formálně. V odůvodnění musí být dostatečně konkrétně a přezkoumatelně uvedeno, proč jsou splněny i materiální podmínky utajení informací. Žalovaný ale nevysvětlil, jak by poskytnutí požadovaných informací mohlo vést k ohrožení schopnosti odhalovat trestnou činnost. K naplnění materiálních podmínek utajení uvedl povinný pouze velmi stručně, že obsahem dokumentů jsou informace vedoucí k identifikaci sledovaných objektů. Není však patrné, co myslí tímto pojmem. Sledovaným objektem měl být byt v budově na adrese X. Například pro utajení výpisu z katastru nemovitostí není dle žalobce žádný důvod. Ani pojem „*operativní informace související se sledováním daných objektů*“ povinný nevysvětlil. Pokud argumentuje pojmem „*informace k provádění daného úkonu*“, jedná se o naprosto všeobecný pojem, který nijak neodůvodňuje utajení informací. A ani skutečnost, že by obsahem dokumentů bylo „*vyjádření Útvaru zvláštních činností Policie České republiky s postupem provedení úkonu*“ nemůže sloužit k materiálnímu odůvodnění utajovaných informací. V žádném případě z odůvodnění nelze dovodit, jak by poskytnutí požadovaných informací mohlo vést k ohrožení schopnosti odhalovat trestnou činnost. Ani žalovaný neodůvodnil materiální podmínky pro utajení požadovaných informací dostatečně, konkrétně a přezkoumatelně.
3. Popis obsahu požadovaných dokumentů je dle žalobce všeobecný a nesrozumitelný a odůvodňuje pochybnosti, že se jedná o informace svojí povahou odpovídající položce č. 1 bod. 10 přílohy nařízení vlády č. 522/2005 Sb., a to i proto, že se povinný nezmiňuje o jakýchkoli metodách a formách činnosti. Z odůvodnění není zřejmé, že se nejedná o informace o postupech policie, které jsou obecně známé a jejich utajování nemá žádný racionální význam.
4. Žalobce zdůraznil, že právo na informace, které uplatňuje, je základním lidským právem, zaručeným v čl. 17 Listiny a v čl. 10 Úmluvy s tím, že jsou v nich uvedeny podmínky pro omezení práva na informace, které je třeba použít při výkladu ustanovení § 7 informačního zákona. Zejména musí být splněna podmínka nezbytnosti v demokratické společnosti uvedená v čl. 17 Listiny odst. 4 a v čl. 10 Úmluvy bod 2.
5. Žalobce zdůraznil, že účelem jeho žádosti o informace je zjistit pro účely své obhajoby právě to, co se povinný snaží zatajit, a to metody a formy činnosti policejního orgánu použité při jeho aktivitách v bytě na adrese X, které povinný označuje jako „*použití operativně pátracích prostředků*“. Konkrétně se mělo jednat o sledování obydlí za podmínek uvedených v § 158d/3 zákona č. 41/1961 Sb., zákona o trestním řízení soudním, (dále jen „*trestní řád*“), podle kterého při vstupu do obydlí nesmí být prováděny žádné jiné úkony

než takové, které směřují k umístění technických prostředků. Žalobce je ale přesvědčen, že policejní orgán minimálně 17x utajeně vstoupil a namísto umístění technických prostředků v bytě manipuloval s dokumenty a věcmi a pořizoval o nich obrazové záznamy. Dle žalobce by povolení soudce nebylo vydáno, pokud by byl pravdivě informován. Žalobce považuje za nezbytné zjistit veškeré informace a dokumentaci k těmto aktivitám policejního orgánu, aby je v rámci obhajoby mohl konfrontovat s povolením vydaným soudem a zákonnou úpravou. Zájem žalobce na zjištění uvedených informací má proto přednost před zájmem povinného na zatajení metod a forem svých aktivit v bytě na uvedené adrese. Vzhledem k tomu, že povinný tvrdí, že metody a formy jeho činnosti použité v předmětném bytě, jsou používány i nadále v jiných případech, má žalobce za to, že existuje i veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací, aby soudy byly informovány o tom, že na základě povolení ke sledování obydlí, policejní orgány bez povolení k domovní prohlídce opakovaně utajeně vstupují do obydlí a manipulují tam s dokumenty, věcmi a pořizují o nich záznamy.

6. S odkazem na odůvodnění uvedené v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že požadované informace nejsou součástí trestního spisu a žalobce neměl možnost se s nimi prostředky, které poskytuje trestní řád, seznámit. Žádost o informace nemůže být odmítnuta s odůvodněním, že hypoteticky existuje možnost, že by se s ní žalobce v budoucnu mohl seznámit jiným způsobem. Navíc žalovaný zcela pominul podmínku nezbytnosti utajení informace zakotvenou v čl. 10 Úmluvy, pokud zmínil čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Proto považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.
7. Žalobce dále namítá, že žalovaný se nevyjádřil k možnosti poskytnout alespoň část požadovaných informací ve smyslu § 12 informačního zákona, ačkoli jde vadu, kterou vytýkal městský soud v bodu 20. rozsudku z 21. 3. 2022 č. j. 10 A 57/2020-35 (dostupný, jako všechna citovaná soudní rozhodnutí, na www.nssoud.cz). Povinný se tedy neřídil závazným právním názorem Městského soudu v Praze. Zdůraznil přitom, že tuto argumentaci uplatnil žalobce již v bodě 3. svého odvolání a trvá na ní jako na žalobní námitce. Argumentaci žalovaného považuje za irelevantní, neboť pokud utajovaný dokument obsahuje listy nebo dílčí části, které materiální podmínky utajení nesplňují, musí být podle § 12 informačního zákona poskytnuty. Právo na informace, jakožto základní lidské právo, má podle žalobce přednost před případnou administrativní náročností uvedeného postupu pro povinný subjekt. Je přesvědčen o tom, že alespoň nějaká část požadovaných informací mohla být poskytnuta, neboť žalovaný ve svém odůvodnění netvrdí, že každá část požadovaných informací materiální podmínky pro utajení splňuje.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se s námitkou o absenci materiálního znaku utajované informace v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Za zcela obecnou považuje námitku, že ve veřejném prostoru jsou dostupné bližší informace o metodách a postupech, které jsou používány při sledování objektů, a to i ve vztahu k Policii ČR. Žalobce se snaží vyvolat dojem, že požadované informace přece každý zná a není třeba je tajit. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a zdůraznil, že důvodem odmítnutí je, že žalobce požaduje

poskytnutí utajované informace, k níž nemá oprávněný přístup. Ustanovení § 7 informačního zákona je legitimním zákonným důvodem pro omezení práva na informace, u něhož otázku nezbytnosti existence zkoumal zákonodárce již při přijetí zákona. Odkázal přitom na důvodovou zprávu. Žalobce může v rámci trestního řízení navrhnout provedení předmětných listin jako důkazů v řízení před soudem, který takovému návrhu může nevyhovět pouze v omezených případech, a má povinnost se řádně vypořádat s důvody, proč navrhovaný důkaz neprovede. Zda požadované dokumenty jsou součástí trestního spisu žalobce v jeho věci či nikoli, není proto podstatné z hlediska jeho práva vyjadřovat se ke všem důkazům prováděným v trestním řízení, a to včetně námítky nepřípustnosti důkazu, který měl být získán v rozporu s právními předpisy. Žalovaný odkázal také na odbornou literaturu, zejména na komentář k ustanovení § 89 trestního řádu. Dále uvedl, že žalobcem uváděné ustanovení § 12 informačního zákona má stejnou právní sílu jako ustanovení zákona o ochraně utajovaných informací, a střet v nich uvedených norem je třeba řešit s přihlédnutím k jejich podstatě. Závěrem uvedl, že poskytnutím informací, jako je číslo jednací dokumentu a stupeň utajení, nedojde k rozšíření znalosti žalobce, ale pouze ke zbytnému právnímu aktu, který žádné subjektivní právo reálně ochránit nemůže. To však není úkolem soudu ani veřejné správy, jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“). Přitom odkázal na jeho usnesení ze dne 27. 8. 2015, sp. zn. 1 As 173/2015.

Obsah právního spisu

9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal u povinného subjektu dne 5. 3. 2020 žádost o nahlédnutí do části spisu ve smyslu § 65 odst. 1 trestního řádu a současně požádal povinného, Policii České republiky, Národní centrálu proti organizovanému zločinu SKPV, Odbor zločineckých struktur, podle informačního zákona o poskytnutí následujících informací:
 1. žádosti PČR, NCOZ SKPV, ze dne 18. 4. 2017, č.j.: V28-112/2016-NCOZ/V4, a žádosti ze dne 15. 9. 2017, č.j.: V28-244/2016-NCOZ/V4.
(Existence těchto žádostí vyplývá z protokolů ÚZČ SKPV o sledování osob a věcí ze dne 24. 5. 2019, č.j.: UZC-22162-35/ČJ-2017-2800T1 a č.j.: UZC-22162-36/ČJ-2017-2800T1, které byly obhajobě žadatele předány dne 19. 6. 2019 společně s nosiči dat se záznamy ze sledování bytové jednotky č. 2295/8, na adrese X).
 2. soupis vložených dokumentů nebo sběrný arch ke spisu ve věci NCOZ č.j.: NCOZ-6099/TČ-2016- 411400-O, vedeného podle § 12/2 nebo 3 vyhlášky č. 259/2012 Sb. o podrobnostech výkonu spisové služby.
Pro případ, že povinný žadateli požadovanou informaci neposkytne, žádá o informaci, zda povinný v uvedené věci vede soupis vložených dokumentů nebo sběrný arch a pokud ano, od kterého dne.
 3. veškerou korespondenci a záznamy komunikace mezi Vězeňskou službou a povinným, týkající se pořízení, vyžádání a poskytnutí zvukových záznamů telefonních hovorů žadatele, uvedených v níže citované pasáži opatření o přiřazení znalce ze dne 03.03.2020.
10. Předmětem žalobních námitek je pouze část žádosti pod bodem 1.

11. Povinný subjekt zaslal sdělení ze dne 30. 4. 2020, ve kterém se vyjádřil k bodům 2 a 3 žádosti. Ve vztahu k bodu 1 vydal rozhodnutí, kterým byla dle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítnuta žádost žalobce v části pod bodem 1 z důvodu uvedeného § 7 informačního zákona. Jako důvod uvedl, že žádosti ze dne 18. 4. 2017 a ze dne 15. 9. 2017 obsahují utajované informace ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací, kvalifikované stupněm utajení vyhrazené. V předmětných žádostech jsou uvedeny metody a formy činnosti policejního orgánu využívané při použití operativně pátracích prostředků, u nichž potřeba utajení trvá a jejich poskytnutí je způsobilé zmařit účel dalších trestních řízení.
12. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 28. 4. 2020, č. j. MB-61153-2/KM-2020.
13. Na základě podané žaloby zrušil Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 21. 3. 2022, č. j. 10 A 57/2020-35 prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu, a věc vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil názor, že je třeba posoudit, zda odvolatelem požadované informace nebo jejich části splní materiální znak utajované informace ve smyslu zákona a tento závěr odůvodnit.
14. Povinný subjekt vydal dne 6. 4. 2022 nové rozhodnutí pod č. j. MCOZ-3463-45/ČJ-2020-4100PL, kterým ve vztahu k bodu č. 1 žádosti rozhodl tak, že tuto žádost v dané části znovu odmítl.
15. Odvolání proti tomuto rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Posouzení věci městským soudem

16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
18. Soud rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalovaný s ním nevyjádřil po poučení soudem nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
19. Vzhledem k tomu, že ve věci probíhají dvě související řízení zabývající se shodnou žádostí žalobce o poskytnutí informace, považuje soud za nutné pro přehled nejprve shrnout jejich průběh. Jak soud již výše uvedl, povinný subjekt o předmětné části žádosti o informace (bod. 1) nejprve rozhodl dne 30. 4. 2020 a žádost odmítl. O podaném odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2020, pod č. j. MB-61153-2/KM-2020, kterým rozhodnutí potvrdil. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, které městský soud

rozsudkem ze dne 21. 3. 2022, č.j. 10 A 57/2020-35, vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu. Ke kasační stížnosti žalovaného zrušil toto rozhodnutí městského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 12. 2023, 9 As 49/2022-23, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

20. V mezidobí znovu rozhodl povinný subjekt dne 6. 4. 2022, kdy rozhodnutím pod č. j. MCOZ-3463-45/ČJ-2020-4100PL, žádost v dané části znovu odmítl. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 25. 5. 2022 nyní napadeným rozhodnutím, proti kterému podal žalobce dne 9. 6. 2022 nyní projednávanou žalobu u zdejšího soudu.
21. Po vydaném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu již znovu rozhodl senát 10 A, který rozsudkem ze dne 6. 2. 2024, č.j. 10 A 57/2020-67, žalobu zamítl.
22. Městský soud nyní tedy rozhoduje v situaci, kdy již v podstatě shodné rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu přezkoumával jak Nejvyšší správní soud, tak i městský soud, vázán jeho názorem. Městský soud v nyní projednávané věci neshledal důvod, pro který by se měl od těchto rozhodnutí odchýlit, a proto z jejich závěrů vycházel.
23. Povinný subjekt odepřel poskytnout žalobci požadované informace na základě § 7 informačního zákona, podle jehož věty první *„[j]e-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.“*
24. Právním předpisem, o němž toto ustanovení hovoří a na který také odkazuje poznámka pod čarou, je zákon o ochraně utajovaných informací. Podle jeho § 2 písm. a) je *„utajovanou informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyžazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací“*. Zájem České republiky vymezuje § 2 písm. b) zákona jako *„zachování její ústavnosti, srchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob“*.
25. Seznam utajovaných informací je obsažen v přílohách nařízení č. 522/2005 Sb., k jehož vydání je vláda zmocněna podle § 139 zákona o ochraně utajovaných informací; konkrétně příloha č. 1 tohoto nařízení stanoví pod bodem 10, že utajovanou informací jsou *„metody a postupy při použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků“*, a to ve stupni V-D.
26. Při vypořádání žalobních námitek soud nejprve řešil otázku, zda měl žalovaný v řízení o odvolání povinnost posuzovat povahu utajovaných informací. Vzhledem k tomu, že žalovaný původcem požadované informace nebyl a ze spisu není patrné, že by měl souhlas původce informace ke zrušení stupně utajení, postačilo, pokud uvedl, jakému stupni utajení informace podléhá a kdo je jejím původcem (viz rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2023, č.j. 3 As 100/2021-41). Těmto požadavkům žalovaný v napadeném rozhodnutí dostál, když uvedl, že žalobcem požadované žádosti jsou utajovanou informací ve smyslu § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací, resp. přílohy 1 bodu 10 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., a že jsou ve smyslu § 4 zákona o ochraně utajovaných informací klasifikovány jejich původcem stupněm utajení vyhrazené. Ke shodnému názoru dospěl i NSS v bodu [17] zrušujícího rozsudku ve vztahu k předchozímu rozhodnutí žalovaného o odvolání, ve kterém žalovaný argumentoval zcela shodně jako v nyní napadeném rozhodnutí.

27. Soud se tedy dále zabýval otázkou, zda povinný subjekt, který byl v daném případě původcem požadovaných informací, dostatečně zhodnotil také naplnění materiální stránky utajované informace. Přičemž vycházel opět ze zrušujícího rozsudku NSS, který s odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 As 229/2014-48, zdůraznil, že postačilo, pokud tak povinný subjekt učinil v obecnější rovině.
28. Při posouzení povahy informací, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá, je nutné zkoumat, zda se jedná jak po formální, tak po materiální stránce o utajovanou informaci ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací. Podle § 2 písm. a) tohoto zákona je předpokladem naplnění formální stránky utajované informace: 1) její zaznamenání na jakémkoli nosiči, 2) její označení za utajovanou informaci tímto zákonem a 3) její uvedení v seznamu utajovaných informací (obsaženém v nařízení vlády). Materiální stránka utajované informace spočívá v alespoň potenciálním riziku, že by její vyžezření či zneužití mohlo způsobit zájmu České republiky újmu nebo by pro něj bylo nevýhodné.
29. Povinný subjekt řádně odůvodnil splnění formálních znaků utajované informace, což nepochybně ani žalobce. Přezkoumatelnost odůvodnění materiálního znaku v jeho rozhodnutí již provedl NSS v citovaném zrušujícím rozsudku, ve kterém uvedl: „*Povinný subjekt konstatoval, že požadované dokumenty obsahují utajované informace ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací a nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Kromě jiného totiž zmiňují metody a formy činnosti policejního orgánu využívané při použití operativně pátracích prostředků, u nichž potřeba utajení trvá, jelikož jsou nadále používány i pro další úkony. Vyžezření těchto metod a forem by tak bylo způsobilé zmařit účel dalších trestních řízení. Poskytnutí daných informací by mohlo vést k ohrožení schopnosti odhalovat trestnou činnost. NSS je názoru, že povinný subjekt přezkoumatelným způsobem zhodnotil také naplnění materiální stránky utajovaných informací. Jeho hodnocení je sice poměrně obecné, tato obecnost je však dána jak povahou požadovaných informací, tak tím, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v návaznosti na strohou žádost o informace (v níž žalobce neuvedl v podstatě nic dalšího nad rámec specifikace požadovaných informací). Posouzení materiální stránky utajovaných informací v rozhodnutí povinného subjektu má sloužit především jako záruka před tím, aby správní orgány účelově neoznačovaly jako utajované takové informace, u nichž není k jejich utajení žádný legitimní důvod. Tím by mohly z práva na informace učinit zcela formální právo. I z takového obecnějšího zhodnocení obsahu požadované informace je přitom zřejmé, že v daném případě se nejednalo o zjevně svévolný postup správního orgánu při utajování informace.*“ Vzhledem k tomu, že povinný subjekt i v nyní projednávané věci argumentoval zcela shodně jako v rozhodnutí posuzovaném NSS, neshledal ani v této části městský soud žádný důvod, pro který by se měl o tohoto názoru odchýlit, a proto na něj v plném rozsahu odkazuje.
30. Všichni členové 11. senátu městského soudu se také seznámili s obsahem utajovaných dokumentů, evidovaných pod č. j. V28-112/2016-NCOZ/V4 a č. j. V28-244/2016-NCOZ/V4, a to dne 9. 4. 2024. Učinili tak v souladu s § 58 zákona o ochraně utajovaných informací mimo dokazování prováděné podle zákona s. ř. s., jelikož jinak by došlo k vyprázdnění ochrany utajovaných informací.
31. Soud považuje za podstatné, že žalobce si je na základě informací z trestního řízení vedeného proti jeho osobě (zejména z protokolů o sledování osob a věcí z 24. 5. 2019) vědom toho, že požadované dokumenty se týkají sledování obydlí podle § 158d odst. 3 trestního řádu v bytě na adrese X. Jím požadované dokumenty ale obsahují informace také

o dalších osobách a jejich protiprávních aktivitách, a také o okolnostech a způsobu uskutečnění tohoto konkrétního sledování, jejichž vyjádření by podle názoru soudu skutečně mohlo ohrozit vyšetřování další závažné trestné činnosti, a tím způsobit újmu zájmům České republiky. Zároveň tyto dokumenty podle názoru soudu neobsahují vůbec nic, co by mohlo žalobci prospět při jeho obhajobě v trestním řízení nebo co by dokládalo porušení § 158d odst. 3 trestního řádu policejním orgánem. Pokud ostatně žalobce tvrdí, že policejní orgán postupoval v rozporu se soudním povolením sledování bytu a neomezil se na úkony směřující k umístění technických prostředků, tak žádost policejního orgánu o sledování bytu nemůže k prokázání tohoto tvrzení logicky nijak napomoci. Ledaže by v ní bylo výslovně uvedeno, že policejní orgán hodlá postupovat v rozporu s povolením uděleným soudcem a se zákonem; tak tomu však není. Podrobněji soud utajované informace popsat nemůže, aniž by sám ohrozil účel jejich utajení (k mezím soudního přezkumu srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS z 25. 11. 2011 nebo č. j. 7 As 117/2012-28 z 21. 12. 2012).

32. NSS se ve zrušujícím rozsudku vyjádřil i k námitce žalobce, že mu měla být poskytnuta alespoň nějaká část požadovaných informací. Městský soud tuto námitku také důvodnou neshledal, neboť i z rozhodnutí přezkoumávaných v projednávané věci je patrné, že žalovaný i povinný subjekt považují celé dokumenty za utajované informace. V napadeném rozhodnutí žalovaný vysvětlil, z jakého důvodu je požadovaný dokument utajovaný jako celek, a není tedy důvodná námitka žalobce, že se žalovaný nevyjádřil k možnosti poskytnout alespoň část požadovaných informací. Přesto soud podotýká, že žádný z dokumentů podle jeho názoru neobsahuje část, která by mohla být žalobci poskytnuta – po znečitelnění veškerých citlivých údajů by zůstaly části dokumentů bez jakékoli informační hodnoty. Soud tak souhlasí se žalovaným, že oba dokumenty naplňují materiální znak utajované informace jako celek.
33. Soud nesdílí ani žalobcův názor, že pro splnění podmínek § 7 informačního zákona je jakkoli významné, zda má žalobce právo seznámit se s požadovanou informací podle trestního řádu. Z textace, kontextu i účelu § 7 informačního zákona je totiž zřejmé, že toto ustanovení má na mysli výlučně oprávněný přístup podle zákona o ochraně utajovaných informací.
34. Soud přitom odkazuje na podrobnou argumentaci, kterou k této námitce uvedl zdejší soud v rozsudku 10 A 57/2020-67, když uvedl, že „*vyplývá to již z gramatického výkladu ustanovení. Přívlasktová vedlejší věta „k níž žadatel nemá oprávněný přístup“ toliko rozvíjí předmět hlavní věty, jímž je „informace, která je zákonem č. 412/2005 Sb. označena jako utajovaná informace“; a nejedná se o samostatnou podmínku, která by mohla být splněna jiným zákonem, jak se domnívá žalobce. Aby tomu tak bylo, větná konstrukce by musela být na příklad taková: „Je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, a žadatel k ní nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.“ Tak tomu však není. Požadovanou informaci ve smyslu § 7 informačního zákona se tak rozumí právě taková informace, kterou zákon č. 412/2005 Sb. označuje jako tu utajovanou informaci, k níž žadatel nemá (dle tohoto zákona) oprávněný přístup. Ustanovení kromě toho hovoří o oprávněném přístupu k informaci výhradně v kontextu předpisů označujících informace za utajované, a je proto zřejmé, že také tento přístup musí být založen právě těmito předpisy, mezi něž trestní řád nepatří.“*

35. Soud také souhlasí se správními orgány, že žalobce existenci svého oprávnění podle zákona o ochraně utajovaných skutečností vůbec netvrdil. Soud pak také považuje za nutné zdůraznit, že pokud se žalobce domnívá, že jej orgány činné v trestním řízení zkrátily v právu na obhajobu, musí se bránit v příslušném trestním řízení, což nelze suplovat podle informačního zákona.

Závěr a náklady řízení.

36. Soud po seznámení s utajovanými informacemi shledal, že jsou v nich popsány metody a postupy při použití operativně pátracích prostředků, jejichž vyzrazení by mohlo způsobit újmu zájmu České republiky na vyšetřování závažné trestné činnosti. Dokumenty požadované žalobcem splňují formální i materiální znak utajované informace ve smyslu § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací, a povinný subjekt postupoval v souladu s § 7 informačního zákona, když je žalobci ani částečně neposkytl. Jelikož soud neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2024

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu